

Udvalget har overvejet, om der i lovforslaget kunne gennemføres større ligestilling mellem private vandforsyningsanlæg, der tjener til almen vandforsyning, og offentlige vandforsyningsanlæg. Udvalget har dog under hensyn til den forholdsvis løse kontrol med private vandværker fundet det overvejende betænkeligt at udvide adgangen til ekspropriation til fordel for private fællesvandværker ud over, hvad der følger af lovforslagets § 15, stk. 2, og § 42. Udvalget har derimod fundet det rimeligt at give mulighed for at inddrage grundejere under allerede eksisterende private vandværker i medfør af forslaget § 25, stk. 2, uanset om ikke alle de pågældende grundejere er enige i, at værket i denne forbindelse fortsætter som privat.

Udvalget har drøftet et forslag fra landbrugsorganisationerne om, at lovforslagets bestemmelser om erstatning for skader ved grundvandstandssænkning, jfr. § 19, stk. 1, suppleres med en regel, hvorefter vandforsyningsanlægget skal betale erstatning, medmindre det kan påvises, at der ikke foreligger den fornødne årsagsforbindelse mellem sænkning og skade. Udvalget har imidlertid ikke ment at burde optage en sådan regel i lovforslaget.

Udvalget har endvidere overvejet, om det er rimeligt at opretholde reglen i forslaget § 22, stk. 3, om differentiering af vandpriserne i områder, hvor et antal kommuner teknisk er henvist til at tage deres vand fra et større vandforsyningssystem, som tilhører en centralkommune. Indenrigsministeren har herom oplyst over for udvalget, at reglerne i § 22 ikke skal ses som udslag af et almindeligt princip for leveringsvilkår fra et fælles vandforsyningsanlæg i et udviklingsområde, og at man antagelig i en række fremtidige tilfælde, hvor der skal oprettes vandværker i sådanne områder, vil undlade at give den oprettende kommune eneret til bestemte vandmængder; man vil tværtimod forpligte kommunen til at levere vand fra værket til andre kommuner, som værket ligger naturligt for, i det ubestemte omfang kommunerne får brug for vandet. I så fald må alle kommunerne senere deltage i videreudbygning af vandforsyningen til en fælles pris for det pågældende og senere værker. En sådan ordning vil kunne bestemmes af landvæsensretterne med hjemmel i §§ 18, stk. 1, 20 og 21. Prisreglerne i § 22 har herefter kun betydning, hvor der allerede er givet eller fremtidig måtte blive givet en kommune eneret til en bestemt vandmængde. Ministeren har oplyst, at han finder det urigtigt at gribe prismæssigt ind over for en sådan eneret uden samtidig at kunne løse andre tvivlsspørgsmål mellem kommunerne på områder, der ikke vedrører vandforsyningen. Udvalget er med ministeren enig i, at spørgsmålet bør løses ved en samlet løsning af tvivlsspørgsmål mellem de pågældende kommuner, hvorved bemærkes, at der i øjeblikket forhandles om en sådan løsning for hovedstadsområdet vedkommende.

Endvidere har udvalget overvejet rækkevidden af lovforslagets